

ZALÁN TIBOR versei

Ősz

Levél lebben Az
emberből ki világból
már kifelé Hull

Illat

Még tartasz de a
semmi is körülvesz ha
illata átjár

Idill

A hullaházban
egy férfi – nekünk háttal –
virágot ültet

Mellétdal

Milyen magányosak éjjel a hegyek
kik holdtalan csillagtalán égben állnak
mikor óra sem kong mert vége a világnak

Milyen magányosak éjjel a vizek
mikor rázuhan a mindenség árnya
Isten üres szemgödrére – rá a világra

Milyen magányos vagy te éjről éjre
torkodat szorítja emléktelen tenger
s nagy fekete lepkék halnak meg szemedben

Emlék, geller

Szavak Meztelen
és véres húsdarabok
fekete tányéron
Nagy a hold Üvegcserepek
ragyognak a fűben
Valahol a szél megáll
Üres bakancsban homály
rohad
Kér és térdre ereszkedik
hozzá
Kavicsot ropogtat szájában
egy gyermek
Tarkón csapott nyúl
pofáján dermed a vér